

712-21

Magyar Nemzet

1972. MÁJ 16.

244 Városliget

Értelme akad budapesti lakos, aki nem üdvözölte a régen várt és számtalanszor sürgetett döntést a Városliget „felszabadításáról”. A nemzetközi vásárok hamar beilleszkednek majd az új környezetbe és mivel nagyobb terület áll rendelkezésükre, további fejlesztésük is biztosítottnak látszik. A főváros lakossága azonban „zöldszomj”-jal küzdő nem csoda hát, ha elkéseredetten védi a megmaradt fákat és virágokat, ha visszaköveteli azt a pihenésre alkalmas és szinte egyedülálló körzetet, amelyet annak idején is csak átmenetileg akartak vásárcélokra igénybe venni.

Az átmeneti idő nagyon soká tartott és ezt a korszakot a Városliget alaposan megsínylette. Nem volna azonban értelme annak, hogy a múlton rágódjunk. Most már sokkal fontosabb, hogy a közvélemény hatására meghozott döntést mielőbb végrehajtsunk. Meg az, hogy a legkülönbözőbb szakemberek és Budapest szerelmesei időben megegyezzenek a ligeti rekonstrukció irányában, menetében és abban, hogy ez a végre visszakapott terület valóban azzá váljék, amire hivatott: a környezetek közül kiszabadulni igyekvő tömegek nyugodt, egészséges és csendes pihenőhelyévé.

Nem győzőm eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos az, hogy a terveket összehangolják és részleteiben is kidolgozzák. Már is felmerültek olyan egyéni elképzelések, amelyek a megoldást egészen rossz irányban tolnák el. A Ligetből nem szabad megnagyobbított vurstlit csinálni.

Mi öregek, jól emlékezünk arra, mit nyújtott valaha nekünk ez a virágokkal, pihenőkkel sűrűn teletűzdelt menedékhely, amelyben mindenki meghúzódhatott a nagyváros lármaja elől. Jutott oda játszótér a gyermekeknek, kicsinek-nagyoknak egyaránt. Játékos közben kísérők a virágos körömben gyönyörködhetek, vagy a portalanított utak valamelyikén sorakozó padokon olvasgatva, kézimunkázva szívhatták a jó levegőt. Aki megehezett, bőven válogathatott az olcsóbb vagy drágább étkezőhelyekben. Ott volt mindenekelőtt a tejcsarnok, ahol kora reggeltől késő estig kaphattunk friss tejet, kávét, tejfeles túrót, joghurtot, vagy más hasonló terméket, amelynek fogyasztására mai napság is annyira buzdítják az embert. Csak éppen azt nem mondják meg, hol található az a jó levegőjű „vendéglátóipari üzem”, ahol ilyesmikhez hozzá is juthat.

Azután ott volt a Koleszky kiosk, az egykori Stefánia úton, meg a Weingruber a Széchenyi fürdő szomszédságában. Délután zene fogadta a vendégeket, az utóbbiban a honvéd zenekar játszott Bachó vezetésével. Itt sem kerültek sokba az ételek és italok, bár ezeknek árai a tejszarnokénál már magasabbak voltak. Végül emlékezzünk a ligeti Gerbeaudra, amely a belvárosi főútlelet fiókja volt, ugyanolyan remek fagyaltokkal, süteményekkel, tejszínhabos költeményekkel. Ide már csak azok jártak, akik az effajta „luxust” megengedhették maguknak.

Mindent csak emlíkezettől mondom el, nem azért, hogy az egészet most lemásoljuk. Ami azonban jó volt a régi Ligetben, azt nyugodtan átvehetjük a majdani újba is. Legyenek különböző színvonalú szórakozóhelyek, például olyanok, ahol ebéd előtt össze lehet ülni pohár sörré, friss pogácsára. Kellene nekik kis árusítóhelyek is, ahol a ligeti pihenők beszerezhetnék üdítő italt, zsemlet meg hasonlókat. És — ismétlem — legyen nagyon sok szabad terület a gyerekeknek, akik ma már egyre kisebb helyre szorulnak össze a házkolosszások között. Vegye gondjába a kertészet a sajnos velünk együtt öregedő fák sorsát és tervszerűen, egymás után cserélje fel az elagottakat újakkal, fiatalokkal. Végül legyen — de nem folytatom a felsorolást. Karolja fel a népfront az új Városliget megteremtésének gondolatát. Induljon vita, inkább előbb, mint utóbb, nehogy valamilyen íróasztal melletti, életől elvonatkoztatott terv megvalósításával teremtsenek kész helyzetet. Ne legyen a Ligetből kísérleti területe a különféle javaslatoknak, érdekeknek, egymásnak ellentmondó terveknek.

Sokáig harcoltunk, jó darab ideig kilátástalanul és látszólag eredménytelenül azért, hogy visszakapjuk a mi Ligetünket. Most végre már reménykedhetünk abban, hogy célhoz érünk és nem valósul meg Tabi László televíziós jóslata, amely szerint minden évben „még egyszer” a régi helyén rendezik meg a vásárt, „jövőre” azonban már az új területen. Ez a „jövő év” azonban — úgy látszott — évenként eggyel kitolódik...

Az egyértelműen kívánt és az ugyancsak egyhangúan üdvözölt határozatot most már halogatás és mellébeszélés nélkül végre kell hajtani. Egyben azonban arról is gondoskodnunk kell, hogy mire valóban visszakapjuk a Városligetet, tudjuk: mit kezdünk vele.

Kemény István